

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji D(2014) 15503 sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2014 r. oraz noty debetowej nr 2014-575, wystawionej na podstawie owej decyzji w dniu 5 maja 2014 r.;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi dwa zarzuty.

Prawidłowość płatności oraz ważność i zgodność z prawem jej odzyskania

Skarżący utrzymuje, że w decyzji D(2014) 15503 sekretarz generalny Parlamentu Europejskiego całkowicie bezpodstawnie i niezgodnie z prawem uznał, że kwota 37 728 EUR została nienależnie wypłacona skarżącemu oraz bezpodstawnie i niezgodnie z prawem w świetle art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego i art. 80 zasad stosowania rozporządzenia finansowego polecił księgowemu Parlamentu Europejskiego, aby odzyskał od skarżącego kwotę 37 728 EUR i zgodnie z przewidzianą procedurą powiadomił o tym skarżącego poprzez wystawienie noty debetowej nr 2014-575.

Według skarżącego wydając tę decyzję sekretarz generalny Parlamentu Europejskiego wziął pod uwagę jedynie dwa elementy, a mianowicie sprawozdanie OLAF i okoliczność, że skarżący nie dostarczył dowodu na to, że wypłacona kwota została wykorzystana zgodnie z jej przeznaczeniem. Skarżący podnosi, że nie zgromadzono jednak żadnych informacji, które potwierdzałyby, że wykorzystał on otrzymaną płatność do celów innych niż ten, do którego była ona przeznaczona, a tym samym naruszono art. 14 przepisów dotyczących kosztów i dodatków dla posłów Parlamentu Europejskiego.

Termin przedawnienia oraz zastosowanie zasad rozsądnego terminu, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań

Skarżący twierdzi, że w decyzji D(2014) 15503 sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego i w notie debetowej nr 2014-575 nie zachowano terminu przedawnienia przewidzianego w art. 81 rozporządzenia finansowego i w art. 93 zasad stosowania rozporządzenia finansowego, a także że nie zostały spełnione wymogi wynikające z zasad rozsądnego terminu, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Według skarżącego właściwe instytucje Unii w sposób bezpodstawny i niesprawiedliwy oraz przez nieracjonalnie długi okres zwlekały z wykonywaniem swych kompetencji i podejmowaniem stosownych decyzji. W ten sposób naruszone zostały prawa skarżącego, w tym prawo do obrony i należyte wykonywanie tego prawa, gdyż ze względu na długi okres, jaki upłynął pomiędzy objętymi dochodzeniem wydarzeniami a podjęciem stosownych decyzji skarżący został obiektywnie pozbawiony możliwości skutecznej obrony przed stawianymi mu zarzutami, przedstawienia dowodów i podjęcia wszelkich innych koniecznych środków w celu zapewnienia, aby badana sprawa została rozstrzygnięta w sposób sprawiedliwy.

Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2015 r. – Transtec/Komisja

(Sprawa T-616/15)

(2016/C 027/85)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Transtec (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanych przez Komisję Europejską decyzji o potrąceniu – zawartych w pismach z dni 25 sierpnia, 27 sierpnia, 7 września, 16 września i 23 września 2015 r. a mających na celu odzyskanie kwoty 624 388,73 EUR;
- zasądzenie od pozwanej zapłaty 624 388,73 EUR wraz z odsetkami za zwłokę od tej kwoty, które należy ustalić w oparciu o stopę referencyjną Europejskiego Banku Centralnego i podwyższyć o dwa punkty;
- zasądzenie od pozwanej zadośćuczynienia za krzywdę oszacowaną na symboliczną kwotę 1 EUR;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady pewności prawa w zakresie, w jakim zaskarżone decyzje są pozbawione ważnej podstawy prawnej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady zakazu bezpodstawnego wzbogacenia, gdyż kwota 607 096,08 EUR, wraz z odsetkami, została pobrana z majątku skarżącej i stanowiła przysporzenie w majątku Komisji bez podstawy prawnej tego wzbogacenia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 42, 44, 45 i 47 rozporządzenia finansowego z dnia 27 marca 2003 r. mającego zastosowanie do art. 9 Europejskiego Funduszu Rozwoju w zakresie, w jakim Komisja nie skorzystała z przysługujących jej na mocy wspomnianych przepisów uprawnień dyskrecyjnych, a także naruszenia zasady proporcjonalności.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji w zakresie, w jakim Komisja naruszyła art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
5. Zarzut piąty dotyczący oczywistych błędów w ocenie, jakich dopuściła się Komisja.

Skarga wniesiona w dniu 6 listopada 2015 r. – Badica i Kardiam/Rada

(Sprawa T-619/15)

(2016/C 027/86)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bureau d'achat de diamant Centrafrique (Badica) (Bangi, Republika Środkowoafrykańska), Kardiam (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci D. Luff i L. Defalque)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/1485 z dnia 2 września 2015 r. oraz pkt B 1 załącznika do tego rozporządzenia w zakresie, w jakim skarżące zostały dodane do załącznika 1 do rozporządzenia Rady (UE) nr 224/2014 z dnia 10 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Republice Środkowoafrykańskiej;